

Oſtersbanke og Parke og Siggende, men der var navnlig to King af den meſt afgjørende Indflydſe, hvorom intet fornuſtigt Menneſte kan optaſte Tvivl, ſom de foretoge, og det var, at, medens der i Kontrakten var hjemlet dem Ret til at fiſke alle Oſters over 2½" og forbydes dem at fiſke mindre Oſters, fordi diſſe ſkulde tjene til Bankernes Forpøgſe, ſatte de ſelv ſom Minimumsgrænſe i nogle Diſtrikter 3" og i andre 3½", alſaa for ſamtlige Diſtrikter i Gjennemſnit et ſtørre Maal end foreſkrevet, for at Oſterferne kunde vedblive at formere ſig. Et andet Punkt var, at, medens Oſtersfiſkeriet paa Limfjorden ikke bortforpagtedes under Et, men i forſkjellige Diſtrikter, og medens der betaltes et ſærſtillt Beløb for hvert af diſſe, ſaa undløde dog Forpagterne at fiſke i flere af diſſe Diſtrikter, ſom de hvert Aar betalte Afgift af, fordi de vilde give Oſterferne No til at udvilde Ungel, ja, af de Oſters, ſom de havde optaget i deres Waade, henlagde de endog ſtore Mængde paa nærværende Banker, dels paa ſærlige Steder, for at der ſkulde dannes nye Banker. Nu ſtal jeg beredvillig indrømme, at man endnu ikke har ſaaet noget afgjørende Beviſ for, eller at i ethvert Fald Videnskaben ikke er kommen til Sikkerhed om, hvorvidt Oſtersformeringen lader ſig iværkſætte paa denne Maade; men under alle Omſtændigheder er det givet, at alle de Foranſtaltninger, hvorom Forpagterne eſfarede, at de kunde antages at være tjenlige til at fremme Oſtersudvillingen, have de bragt i Anvendelſe. Dernæſt er det givet, at de hvert Aar i Rapporten til Regjeringen have indberettet, hvad de have foretaget til Oſtersbankernes Beſkyttelſe og Oſtersformeringen, og at de ved Fiſkeriet anſatte Statsembedsmænd, Kontrollørerne for Limfjordsfiſkeriet, hvem det af Regjeringen var overdraget at føre Kontrol ſaa vel med Fiſkeriet ſom med de Foranſtaltninger, jeg har omtalt, have hvert Aar ledſaget Rapporten til Regjeringen med en Beretning, hvorefter Oſtersforpagterne i hele deres Forpagtningsperiode have ſøgt at opfylde Beſtemmelſerne i Kontrakten. Forpagterne have givet Indberetning til Regjeringen om, hvad de have gjort, og have af Kontrollen ſaaet Atteſt for, at de have udført det, og at dette maa antages for henſigtsmæssigt til Formaalets Fremme. Naar de dernæſt fra Regjeringen modtog Opfordring til at ſkaane et eller andet Diſtrikt, hvor man antog, at Oſtersbankerne endnu ikke havde dannet ſig i en ſaadan Størrelſe og Udſtrækning, at det kunde være uenligt at tage dem i Brug, have de ikke blot efterkommet denne Opfordring i flere Aar, uagtet de betalte Forpagtningsafgift af diſſe Diſtrikter, men have ſamtidig opfordret Regjeringen til at meddele dem, om der var Andet at foretage i denne Henſeende, da de ſaa fuldſtændig vilde ſtille ſig til Regjeringens Diſpoſition. Men under hele Forpagtningsperioden modtog de ikke en enſte Tilkjendbegivneſe fra Regjeringen, uden at

de derved maatte bringes til at antage, at de havde opfyldt alle Betingelſerne for at opnaa den i Kontrakten tilſagte Fordel. Man ſkulde da antage, hvad de i det Mindſte antog, og hvad ogſaa Egnens Befolkning antog, at de vare fuldſtændig paa det Rene med Regjeringen om, at, naar Forpagtningstiden var udløben, maatte de enten opnaa en Fornøjelſe af Forpagtingen eller en Andel i, hvad Andre vilde give mere i Forpagtningsafgift end de. Saaledes var den almindelige Mening i det første lange Afſnit af Forpagtningsperioden. Jeg levede dengang paa Egnen og havde god Leilighed til at læse denne Mening at kjende, og jeg var ſelv overbevist om, at Oſtersformeringen var bleven ſaa ſtærk, netop fordi Forpagterne ſaa lidet havde benyttet deres Ret, og at Regjeringen og Forpagterne maatte være paa det Rene med hinanden om Forpagternes fremtidige Rettigheder. Men endelig i de ſidſte Aar, da Forpagterne begyndte at hſte Fordel af deres tidligere moderate Benyttelſe, ſaa viſte det ſig, at paa Grund af den Maade, hvor paa de havde udøvet deres Virksomhed, var Udbyttet af Oſtersbankerne vorøet i en ſaa utrolig Grad, at de ganſke viſt de to ſidſte Aar og navnlig det ſidſte opnaade en ganſke enorm Fortjenelſe. Nu er der en Grundſe i den danſke Folkelarakter, ſom jeg tror ikke er ukendt for dem, der med opmærkſomt Øie have tagttaget den, og det er Misundelſen. Fra det Dieblit, man ſaae, at Oſtersforpagterne havde Udſigt til at gjøre en ſtorartet og glimrende Forretning, begyndte man paa engang allevegne fra at høre onde Røfter om, at det var dog altfor galt, at de for den Bagatel af 8—900 Rbl. aarlig ſkulde have et ſaa brillant Kort paa Haanden; ſaa hørte man ligeledes allevegne tale om, at det dog næſten var en Standale, hvis de nu dertil ſkulde modtage ſom Foraring Halvdelen af, hvad deres Efterkommere i Forpagtingen maatte betale i høiere Forpagtningsafgift; ſaa hørte man tale om, hvad man aldrig før havde hørt af Nogen, at Forpagterne ikke kunde gjøre Krav paa den dem efter Kontrakten tilkommende Del af den forpøgede Indtægt, og nu begyndte lidt efter lidt den ſamme Anſkuelſe at bane ſig Vej til Regjeringen. Jeg ſtal ikke optræde ſom Kritiker af den daværende Regjerings Fremgangsmaade. Jeg tillod mig i Samlingen 1871—72 ſaa ſkarpt, ſom Forretningsordenen kunde tillade det, at udtale mig om, hvorledes Staten havde ſtillet ſig til Forpagterne, idet jeg yttrede, at, naar nogen privat Mand vilde opføre ſig ſaaledes, ſom Staten hidtil havde opført ſig overfor diſſe Forpagtere, ſaa vilde han tabe enhver Tiltro, og det er endnu min ſulde Overbeviſning, at det vilde ſe. Det er her i Andragendet til Finantsministeriet med fuldeſte Føie gjort gjældende, at, derſom en Mand, ſom laa dødsfarlig ſyg, yttrede til en Læge, at han vilde give ham et ekstraordinært ſtort